

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. P., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20.1.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2021 č.j. OAM-185/LE-BA02-VL11-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.1.2021 zdejšímu soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 1.2.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2021 č.j. OAM-185/LE-BA02-VL11-2021, na základě kterého byl žalobce zbaven osobní svobody, a to dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

azylu), přičemž ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22.4.2021.

2. **V podané žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zajištění možné, pokud i) nelze uplatnit zvláštní opatření, ii) žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a iii) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...). V jeho případě je naplněna pouze ta podmínka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce se domníval, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany se zdržovat v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo se osobně hlásit ministerstvu ve stanovené době. Je zcela irrelevantní, že žalobce tuto adresu nemá oficiálně hlášenou, neboť jde o samotnou skutečnost, že by se zde zdržoval a pravidelně by navštěvoval správní orgán dle instrukcí. Pokud se jedná o prvou podmínku uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, tehdy že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“, žalobce uvedl následující. Žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Na podporu svých tvrzení žalovaný konstatoval, že žalobce v minulosti nerespektoval právní předpisy, a proto zde má existovat nebezpečí, že by případně mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění, jelikož žalovaný již v napadeném rozhodnutí vyslovuje svůj názor o údajné účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany - k tomuto např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 10.3.2016 č.j. 5 Azs 2/2016-30, ve kterém NSS konstatoval, že nerespektování správního vyhoštění automaticky neprokazuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný také uvedl, že pokud by důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly skutečně vážné, že žalobce by o mezinárodní ochranu požádal mnohem dříve. Otázka času podání žádosti je ovšem naprosto irrelevantní, jak dokládá současná judikatura správních soudů. V této situaci tak žalobce odkázal např. na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2020 č.j. 60 Az 62/2019-44. Je zapotřebí zdůraznit, že zajištění, ať už dle zákona o pobytu cizinců nebo zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150). Jak ostatně vyplývá z několika publikací, zvažovat alternativu k zajištění je relevantní pouze tehdy, pokud jsou dány důvody zajištění, v opačném případě by se jednalo o alternativu ke svobodě. Dle žalobce jsou úvahy žalovaného napadeného rozhodnutí, týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, zcela nedostatečné. V projednávané věci nepostačí pro aplikaci zajištění závěr žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR. Jak vyplývá ze znění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu („...nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“), institut zajištění má fakultativní charakter a je nepřípustné je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. V případě žalobce se žalovaný zabýval použitím mírnějších opatření stručně, což dle žalobce nesplňuje náležité odůvodnění. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný jenom rekapituloval jeho pobytovou historii a konstatoval, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněny mírnější donucovací opatření (*pozn. soudu – správně opatření*), aniž by svou úvahu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Žalobce by se zcela jistě mohl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany hlásit žalovanému na jeho pracovišti na Letné v době stanovené. Žalobce v době svého zajištění bydlel v pronajatém bytě na adrese P. 13, P. – L. Ten měl sice do 3.1.2021, jak uvedl do protokolu policii, nicméně neexistuje důvod, proč by žalobce po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany nemohl pobývat v jiném pronajatém bytě, pokud disponuje dostatečnými finančními prostředky. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5.1.2021 č.j. OAM-185/LE-BA02-VL11-2021** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 22.4.2021. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 2.1.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**) ze dne 27.12.2020 č.j. KRPA-325425-19/ČJ-2020-000022-ZSV zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že dne 26.12.2020 při pobytové kontrole žalobce předložil svůj již neplatný cestovní pas a dále bylo zjištěno, že mařil výkon úředního rozhodnutí, když nevycestoval ve stanovené lhůtě a opětovně pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy.

Do protokolu o podání vysvětlení v rámci správního řízení o vyhoštění dne 27.12.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že z X, z místa jeho trvalého bydliště, do ČR naposledy přicestoval přes X v létě roku 2018. Cestoval osobním automobilem se svým známým z X na svůj již neplatný cestovní doklad. Vysvětlil, že ho přechod do ČR stál 200 Euro, ale nechce uvést jméno člověka, který ho sem přivezl. Pokračoval, že po svém příjezdu se nebyl přihlásit, a dle jeho slov ví, že je zde neoprávněně. Své jednání vysvětlil tím, že sem jezdí navštěvovat kamarády a jezdí si sem něco přivydělat jako stavební dělník. Dále sdělil, že o azyl nikdy nežádal, proti poslednímu vyhoštění podal odvolání. Bydlí v nájmu, na adrese ul. P. č. 13, P. – L., za který platí 10 000 Kč měsíčně, ale jak uvedl, není na této adrese přihlášen. Upřesnil, že tam bydlí sám, ale od nového roku mu neprodlouží smlouvu, a dne 3.1.2021 musí být opustit. Rovněž sdělil, že v ČR pracuje nárazově, nemá uzavřenou žádnou pracovní smlouvu. V ČR a ani v EU nemá žádné příbuzné, rovněž zde nevlastní žádný majetek. Na X žije jeho bratr a otčím na jím uvedené adrese, kam se dle jeho slov může vrátit a nějakou dobu tam být. Zopakoval, že byl na X naposledy v roce 2018, a že vycestoval z domovského státu. Uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, proč by nemohl vycestovat. Podle jeho slov mu na X nic nehrozí, je to podle něho pro něj bezpečná země, může se tam kdykoliv vrátit a vrátí se tam dobrovolně.

Žalovaný měl za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, kdy žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po svém zadržení policií a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a po zajištění za účelem realizace tohoto vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědí žalobce ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplývalo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z jeho dosavadního jednání bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé,

že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.

Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce po vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění nadále pobýval na území ČR neoprávněně, nemá na území ČR hlášený pobyt. Dále se prokázal při kontrole cizinecké policie neplatným cestovním dokladem a přitom si musel být velmi dobře vědom skutečnosti, že opakovaně maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území ČR neoprávněně. Sám žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, naopak sdělil, že mu ve vycestování do jeho země státní příslušnosti nic nebrání; zároveň uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky a má se kam vrátit. Zdravotně je zcela v pořádku, s ničím se neléčí a netrpí žádnou nemocí. Žalobce navíc o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědí učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývá přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Dle žalovaného existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále bylo uvedeno, že žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalovaný tímto v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, nejdéle však do dne 22. 4. 2021.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.1.2021** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Dále uvedl, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se

domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 27.12.2020 č.j. KRPA-325425-19/ČJ-2020-000022-ZSV zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že 26.12.2020 při pobytové kontrole předložil již neplatný cestovní pas. Dále bylo zjištěno, že mařil výkon úředního rozhodnutí, když nevycestoval ve stanovené lhůtě a opětovně pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy. S ohledem na uvedené měl žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo ho pozdržet, ačkoliv o ni mohl požádat již dříve. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území států EU vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou tomuto vyhoštění se vyhnout. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné. Pokud jde o námitku, že bylo možné užít § 47 odst. 2 zákona o azylu, neboť byly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření, žalovaný s ní nesouhlasil s tím, že pro uložení zvláštních opatření důvody naplněny nebyly. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.1.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 26.1.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.1.2021 žalobci předáno dne 7.1.2021.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. O věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli v mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, neboť dle něho žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Současně poukázal na to, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní.
12. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, proto posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je třeba vykládat eurokonformně.
13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, žalobce mařil výkon úředního rozhodnutí, když nevycestoval ve stanovené lhůtě a opětovně pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy, při

pobytové kontrole předložil již neplatný cestovní pas; současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se začal domáhat udělení mezinárodní ochrany teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, přestože naposledy do ČR přicestoval již v roce 2018.

14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze sp.zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nesouhlasí s tím, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní, jelikož žalobce měl cca dva roky na to, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a svou žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění, z čehož lze dovodit, že jeho jednání je naprosto účelové. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
15. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
16. Ani přijímací směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

18. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně